

Budapest "legdinamikusabban" fejlődő része, Kádár elvtárs volt kedvence, Angyalföld, Újlipótváros, a XIII. kerület. A Duna, joggal festőinek mondott partjának egyik legszebb területe, amely nagyjából a Szent István körüttől az Árpád hídig terjed, összekötve a zsúfolt, zajos várost a külsőbb, olykor kertes házas negyeddel, sőt, a lebontott régi gyárak okán hatalmas, üres telkekkel. De ide tartozik a Margitsziget mellett a főváros egy másik "zöldparadi-csoma", a mostanra teljesen elhanyagolt Népsziget, melyet mintha aljas anyagi érdekű szándékoltsággal hagynának elgazosodni, a tájat lepusztulni, míg a fák, bokrok egyre inkább majd a kiszáradás szélén állanak, s akkor "olcsón" eladhatják a számukra "kedvező" befektetőknek, vevőknek a megszűnt gyárak, üzemek egykori üdülőterületeivel együtt. Ahogy tették közvetlenül a Duna-part mellett, a Népszigettel szemben a Rákos-patak északi torkolatától a ledózerolt gyárak helyén épített Duna-Plázáig, a Marina Part nevű 4000 lakásos városnegyedek kialakító Autóker Holding Zrt. (elnök-vezérigazgató Ehud Amir, részvénytársaság tulajdonosa az izraeli AP Enterprises) számára. De erről majd később.

A legdinamikusabb kifejezés természetesen azt jelenti, hogy elképesztő méretekben, "bagóért" kótyavetyéli el az önkormányzat a rendkívül értékes telkeket, elsősorban a Duna-part közelieket az úgazdagoknak és főként idegen bevándorlóknak a különböző lakóparkok számára, bár sok, fontos, közérdeket érintő üzlethelyiség, kisiparos, szolgáltatóipari egység is áldozatul esik a pénzhajhász, nem az átlagkeresetű magyar lakosság érdekeit szem előtt tartó

"dinamizmusnak". Talán nem véletlen, hogy amikor Izrael Állam nagykövete, Aliza Bin-Noun egy hivatalos programon járt a kerületben Schweitzer József társaságában, "a találkozón kiemelt témaként szerepelt és megállapítást nyert, hogy az izraeli ingatlanfejlesztők tevékenysége a kerületben több éve meghatározó". (Tizenharmadik kerületi Hírnök, 2008. március 4.) Így hát lehet csodálkozni azon, hogy Újlipótvárost és az azon túli Duna-parti részt, kissé fanyar humorral Ujzsélandnak nevezi a lakosság? Hiszen, például egy hónapi végkiárusítás után 2008. február 5-én végleg bezárták az Árpád-híd pesti hídfőjénél évtizedek óta működő olcsó (tán ez volt a baj? Lásd: Budapest szegény lakóit) és kitűnő bútorokat árusító Sconto Bútoráruházat, melynek helyén "természetesen" irodaházat építenek. Talán ugyanaz a vevő, más (külhoni) üzleti kör, aki a legókockaszerű, ronda, könnyűszerkezetes, tájromboló és a budai hegyeket a kilátásból kitakaró, hatalmas üvegmonstrumokat, a Gate Offices Buro, Duna Tower, Prestige Tower és társait építette? A közeli Marina Part lakásaiba beköltözők jövődjé vagy már jelenlegi munkahelyei számára?

Jönnek az új "honfoglalók", és a jelenlegi kormányzás - bármennyire is ingatag - vezetőivel dependens viszonyban ügködő egyes kerületi potentátok, döntéshozók kiválóan segítik a még regnáló kormány magyarságot érintő szándékos genocídiumra irányuló intézkedéseit. Amint annak idején a Kádár-korszakban, úgy most is, sokan vesznek részt életminőségünk megnyomorításában, lezüllesztésében, gyarmati szintű kiszolgáltatottságunkban, magánéletünk tönkretételében. Aztán majd pár év múlva úgy tesznek, mint akik "csupán" éltek az adott körülmények között lehetséges életüket, végezték a dolgukat, és ezt persze majd meg is magyarázzák. Vajon az egyes kerületekben azok a százezrek, milliók (?), melyeket a szociális osztályok üvegablakai előtt sorbanülő rá-szorultak kapnak víz- gáz- és lakásfenntartási kompenzációként, ez utóbbit azért, mert hosszú évtizedek óta ugyanabban a lakásban élve nem akarnak fizetésektelenség miatt haláluk előtt elköltözni, tehát mindez ellensúlyozza azt a hihetetlen gazdasági és kulturális pusztulást, amit a jelenlegi hatalom felső-, közép- és alsó szintű vezetői reánk erőszakolnak?

És most vissza a Marina Parthoz, mint kicsiny gyakorlati példához, ugyanis március 29-én "nyitott napot" rendezett a több száz milliárdos gazdagságú multinacionális izraeli tulajdonosok

Autóker Holding Zrt.-je, úgy is, mint a szintén Duna-part közeli Kleopátra Ház, Cézár Ház, Római Kert több ezer fős lakóparkjainak birtokosa.

Több évtizedig Svájcban élő, majd néhány éve hazaköltöző ismerősöm hívta föl a figyelmet a "nyitott napra", s úgy döntöttem vele megyek érdeklődni. Mivel nem akartam utánozni Günter Wallraf német tollforgatót (nem vagyok oknyomozó újságíró), aki a Bild-Zeitung munkatársaként Adenauer idején, mint kissé balos, a CDU 1983-as ismételt győzelmekor magát 43 évesen török származású munkát keresőnek álcázva, kopaszodó fejére pepit erősítve, különböző piszkos, embert próbáló munkákat végzett, majd megjelentette 1985-ben "Ganz unten" (Legalul, Fodor Zsuzsa fordításában) című riportkönyvét arról, miként is élnek a törökök, a bevándorló külföldiek az NSZK-ban, tehát csak úgy, álszakáll vagy bajusz nélkül elmentem ismerősömmel a Marina Part-i lakásokat áruló bemutató napra. Akkor már tudtam, hogy a 2004 óta tartó FOKA-öböl és Népszigettel szemközti Duna-parti térségben zajló nagyívű ingatlanfejlesztésen közel 300 munkavállaló, azaz építőmunkás közül 91 magyarnak nem volt munkaszerződése és az 56 külföldi állampolgárságából négy ukránt és hat románt talált az idegenrendészet, akik illegálisan dolgoztak. Igaz, ez bizonyára csak régen volt. (Ma-gyar Hírlap, 2005. szeptember 9.) Mindenesetre csatlakoztunk a számos érdeklődőhöz, akiknek fiatal hölgyek mutogatták meg a 35-107 négyzetméter terjedelmű másfél, két-, három-, négyszobás lakásokat, melyek vételára 29 milliótól 110 millióig lett kikalkulálva az eladó külföldi tőke szerint. Amúgy a lakásokhoz többnyire majdnem felenagyságú teraszok tartoznak, s mint tudjuk, üres teraszt eladni a legjobb üzlet. A Dunára néző és alsó emeletiek a legdrágábbak, s amint távolodunk a folyótól, és magasabb emeletiek következnek, úgy lesz olcsóbb a vételár. Mondjuk egy nyolcadik emeleti 65 négyzetméteres már 33 millióért kapható, míg egy, ha nem is Dunára néző, de a tíz-tizenkét emeletes házak között résnyire a Dunát is láttató 68 négyzetméteres 47 milliót ér az eladónak. Csakhogy: a különböző társasház-komplexumokban a közös költség 300 Ft/m² (egy 60 m²-esnél 18 ezer Ft) és ehhez jön a kb. tíz-tizenöt ezer Ft-os fűtés, majd villany és évi 2 milliós garázshasználati díj. Ráadásul svájci ismerősöm szerint, aki ezt a fajta tőkebeáramlást Svájcban már az 1970-es évek elején átélte, látta az ilyenfajta lakótelepek lakásait, a magam véleményével egyezően megállapította, hogy ezek bizony kicsi, és rossz beosztású ingatlanok azért az árért, amit persze mai magyar állampolgár igen csak nehezen képes értük adni. Azonban a Danubius utca 14. szám alatti értékesítő portánál, ahonnan a fiatal hölgyek vitték a különböző érdeklődő csoportokat, az egyik hölgyhöz odalépett egy jól öltözött hatvanas úr, s közölte: három fia van, mindegyiknek akar egy 60 négyzetméter körüli lakást venni. A fiatal hölgy őt egyedül azonnal el is kalauzolta a kicsiny zöld belső udvarokat körülvevő toronyházak között. Hogy a magyarul beszélő úr külhoni magyar származású volt-e vagy itt élő újgazdag hazánkfia, azt nem tudhatom, de a lakók fele, ha nem több, nem magyar. A Danubius utca 16. névtáblájáról: Joseph Murphy, Raymond Nugent, Thomas Fogan, David Walls, a Danubius 12-es számból: Shi Zhenghon, Ji Pong, Zhong Zhen Liang, és így tovább. Igen sok izraeli hangzású nevet is találtam a házak névtábláit böngészve, de ezeket nem írtam föl, mert egyrészt már Simon Peresz államelnök is megmondta: "... az izraeliek az egész világon befektetnek, fölvásároljuk például Lengyelországot és Magyarországot". Másrészt pedig köztudott, hogy a háborús állapotok miatt egyre több, magasan képzett izraeli távozik az országból, célállomásuként Magyarországot kijelölve, így hát a budapesti 20 hektáros Duna-menti mediterrán stílusban épült 4000 lakásos luxuspart főként külhoni származású lakói között egyáltalán nem meglepő, hogy őket is bőven ott találjuk. Sétáljon körbe valaki, ha meg akar győződni a fent leírtakról, főként, ha tud, mert kerítés, kapu őrzi ezt a Marina Part-ot. Az eddigiek részletes leírása csupán azt a célt szolgálta, hogy észrevegyük azt a hihetetlen

végkiárusítást, ami nem csak a fővárosunkban, hanem az egész országban folyik: városok, községek telkeinek, földjeinek, értékes tájegységeink területeinek eladása, idegen kézbe adása. S hogy ennek igen súlyos oka van, tudjuk. Nem elég, hogy a kormányzó pártok ócska, harsány, tehetségtelen Csinn-bumm cirkuszként (melyet annak idején Bilicsi Tivadar és Keleti László a gyermeki elmeszintűek nagy örömeire kiválóan csináltak) próbálják mindennapi veszélyeztetett életünk, sorsunk feletti töprengésünket "szórakoztatással", koalíciós válsággal elterelni, hanem úgy tesznek, mintha nem lenne hazánk gazdasági, kulturális fejlődése sokkal alacsonyabb a visegrádi országokhoz képest. Mintha az utóbbi három hónap alatt nem 360 milliárd forinttal nőtt volna hazánk tartozása, a lakosság pedig már több mint 6300 milliárd forinttal tartozik a hazai bankoknak, amelyek persze nem állnak távol a külhoni tőkétől.

Azt is tudjuk, hogy a nemzeti vagyon szinte utolsó értékeit, saját koalíciós válságát mentve próbálja majd a kisebbségi kormányzás végkiárusítással eladni. Így a Fővárosi Gázművet (Főgáz), a Magyar Villamos Művek Zrt-t, vagy ahogy például a bábolnai és kerteskői ménesbirtokot számolták föl. Amint szétverték az egészség-ügyet, lezüllesztették az oktatást (lásd: diák veri a tanárt), felemelték ez évben 13 %-kal a gázt. Amúgy például Heves megyében sikerült a közpénzekben kezelt kórházak majd mindegyikét átjátszani a magántőkével, a "türelmes tőkével" manipuláló Hospinvest-nek, meg az abból maffiózós módon kiváló Medisyst-nek és társainak. A betegközpontú kórházak helyett nyereség termelő kórházakat akarnak létrehozni az ott dolgozók mellőzésével, hat-hét év alatt "kitermelve" a nyereséget, hogy csak ezt a vidéki példát mondjuk. De a miniszteri posztról menesztett Frankenstein Barbi (copyright by szerző) utolsó(?) rendelkezéseként a gyermekorvosi praxisok terhére pótolják a nép által megszavazott és eltörölt vizit- és kórházi napidíjakat.

Mi ez, ha nem tökéletes és ostoba piacosítása egy ország mindennapjainak, az emberek életlehetőségeinek, a túlhajszolt neoliberalizmus jegyében? Tán majd Arany János balladája nyomán Frankenstein Barbi is (bár attól tartok, ez a lelkiismeret-furdalás nála kizárt), mint "Ágnes asszony a patakban / Fehér lepedőjét mossá; / Fehér leplét, véres leplét / A futó hab elkapdossa. Oh! Irgalom atyja, ne hagyj el." - Hát ezt nem fogja ő érezni.

De a többi bukott, több mint fél évtizede bennünket nyomorgató politikai, gazdasági elit emberei sem, mert aki hazudik, márpedig ők eleget hazudtak, az lop is, aki pedig lop, annak - és ők ezt a menekülési módszert alkalmazzák - végkiárusítás, nincs maradás. Csak még egy kicsit húzzák, még egy kicsit csencselnek, ameddig bárgyú módon hagyjuk. Aztán úgyis lesznek, akik majd beköltöznek a Marina Part-i lakópark valamelyik százmilliós, teraszos, Dunára néző lakásába.

Mi pedig, jobb esetben, ha lehet majd még egy idő múlva arra sétálni, alulról szagolhatjuk a teraszokra kitett virágok illatát.